

TORNAI JÓZSEF

Túl a végén és kezdetén

Vénség vagyok. Nem szégyellem,
fekete hold áll felettem.

A Nap hallgat vörhenyősen,
mint barátok messze tőlem.

Elementek mindnyájan földnek,
csontváz-zene tör fel csöndet.

Nincs sanyarúbb síri lombnál,
kutyák raja tutul, szaglál,

mindnek fáj az eltűnt gazda,
az érthetlent ugatja.

Virág, ember, madárpárok,
burjánzó halált kívánok.

Hajtom fejem új járomba,
másik lényként élni újra.

Mindegy: gaz vagy hegykúp leszek,
ahogy járnak évezredek.

Csillagpor lehet belőlem,
most csak itt fekszem erőtlen.

Mind, ki egyszer megszületett,
változás-hullámon lebeg.

Csak az Én, az ős-ifjú Én
van túl a végén, kezdetén.